

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 513/2013-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť J. T., zastúpeného advokátom JUDr. Bernardom Medárom, LL.D., Advokátska kancelária, Dubová 4, Humenné, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 258/2001 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 258/2001 porušil základné právo J. T., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. J. T. priznáva finančné zadostučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. J. T. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 417,98 € (slovom štyristosedemnášť eur a deväťdesiatosem centov), ktorú je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. Bernarda Medára, LL.D., Advokátska kancelária, Dubová 4, Humenné, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 513/2013-13 z 15. októbra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných (ďalej len „dohovor“) slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 258/2001 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynula chronológia úkonov vykonaných v danej veci a najmä tieto relevantné skutočnosti:

«(...) Sťažovateľ ako žalobca podal podaním(...) zo dňa 04. 08. 2001 na Okresný súd Bratislava I. žalobu o určenie, že Leasingová zmluva č. 103435 zo dňa 06. 08. 1998 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným (Tatra-Leasing, s. r. o... Bratislava) je neplatná z dôvodu relatívnej i absolútnej neplatnosti. (...)

Vzhľadom k tomu, že konajúci súd bezdôvodne nepokračoval a ani teraz nepokračuje riadne vo veci, preto navrhovateľ to považuje za nečinnosť súdu a za zbytočné prietahy v konaní.

Z týchto dôvodov podal v zmysle ust. § 62 a násl. Zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov na Okresný súd Bratislava I. sťažnosť:

ohľadom porušovania práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, na ktorú odpovedala podpredsedníčka Okresného súdu Bratislava I. podaním sp. zn. Spr 2006/2011 zo dňa 15. marca 2011, v ktorom oznámila sťažovateľovi, že predmetná sťažnosť je dôvodná.

Napriek uvedenému medzitým doposiaľ nedošlo k žiadnej zmene a súd prvého stupňa, ktorým je Okresný súd Bratislava I doposiaľ ďalej nekoná. Pritom došlo až štyrikrát k zmene zákonného sudcu bez toho aby sťažovateľ bol o dôvodoch tejto zmeny informovaný.

(...) Skutočnosť, že v danom prípade ide skutočne o to, že právny úkon -Leasingová zmluva č. 103435 zo dňa 06. 08. 1998 uzavretá medzi žalobcom (sťažovateľom) a žalovaným je neplatná z dôvodu absolútnej i relatívnej neplatnosti s prísl. - podľa ust § 80, písm. c) O. s. p.

Ďalej, že právny úkon - Kúpna zmluva č. 1858000058 z 25. 05. 1998 uzavretá medzi žalobcom (sťažovateľom) a právnym predchodcom (žalovaných v 2/r. a v 3/r. v znení technickej a cenovej ponuky 12. 05. 1998 a v znení Kúpnej zmluvy č. 103435/1 zo dňa 06. 08. 1998, uzavretej medzi žalobcom (sťažovateľom) a žalovaným v 1/r., ako aj s právnym predchodcom žalovaných v 2/r. a v 3/r., t. j. so spoločnosťou Motor-Car Wiesenthal & Co spol. s r. o.(...), je neplatná z dôvodu absolútnej neplatnosti s prísl. - podľa ust. § 80, písm. c) O. s. p.

Ako aj skutočnosť, že žalovaní získali bezdôvodného obohatenia vo výške 52.241,- Sk s prísl.

- v danom prípade vyplýva zo znaleckého posudku, ktorý dal dodatočne vypracovať sťažovateľ a ktorý tvorí prílohu tohto podania - tejto sťažnosti.

(...) Ďalej v tejto veci sp. zn. 29 Cb 258/2001 bolo konajúcou sudkyňou JUDr. A. H. (...) vytýčené pojednávanie na deň 13. 04. 2011 o 09.00 hod. Vzhľadom na priebeh tohto pojednávania a na vyjadrenia urobené touto sudkyňou na pojednávaní, sťažovateľ, ako žalobca vzniesol námietku predpojatosti tejto sudkyne z dôvodov uvedených v písomnom podaní žalobcu (sťažovateľa) sp. zn. 1999/021/2011 zo dňa 18. 04. 2011. (...)

No aj napriek tomu, že táto sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania tejto veci, ďalej v tejto veci súd riadne nekoná, už viac ako 2 roky po podaní sťažnosti Okresnému

súdu Bratislava I. zo strany sťažovateľa (žalobcu) v tejto veci, čím sa umelo predlžuje tento spor a tak dochádza k zmareniu možnosti poskytnúť sťažovateľovi efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania (sťažovateľa), ktorých ochrany sa domáha. Nakoľko doba tohto konania dosahujúca 12 rokov (pričom v tejto veci nebolo rozhodnuté ani v prvom stupni) zasahuje samotnú podstatu a účel práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože poskytnutie reálnej súdnej ochrany účastníkovi konania nevyhnutne predpokladá jej poskytnutie v rozumnom čase zodpovedajúcom povahe práv, ktoré sú predmetom konania a reálnym okolnostiam prejednávanej veci.

(...) v danom prípade sa nejedná o:

- právnu a faktickú zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1),
- pritom správanie účastníka súdneho konania - žalobcu (sťažovateľa) v tejto veci nezavdalo - nedalo príčinu k bezdôvodným prieťahom v tomto prípade, nakoľko - žalobca v tejto veci vykonal všetko čo mu ukladá zákon, aby dosiahol rešpektovanie práva, ktoré mu v konaní pred súdom zaručuje čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR. (2)

ale v danom prípade

- postupom samotného súdu (3) došlo k bezdôvodným prieťahom v tomto konaní, keď konajúci súd prvého stupňa vymenil v tejto veci do 15. marca 2011 štyroch sudcov - ktorým bol tento spis pridelený. (...)

Ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, posudzuje postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. (...)

a) Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Sťažovateľ sa touto sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. (...)

Totíž základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zákonodarca zabezpečuje

prostredníctvom procesnoprávnych inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať. Občiansky súdny poriadok(...) obsahuje viaceré účinné prostriedky zabezpečujúce plynulosť a optimálnu dĺžku súdneho konania, ktorej výsledkom je právoplatné rozhodnutie a stav právnej istoty. (...)

Pritom sťažovateľ poukazuje na (nález Ústavného súdu SR z 3. mája 2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25) podľa ktorého Ústavný súd SR ustálil

Ad. 1) - že spory o nároky ohľadom žalobného návrhu na určenie neplatnosti leasingovej zmluvy, čo je daný prípad vedený na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 29 Cb 258/2001, v ktorom sa rieši neplatnosť leasingovej zmluvy zo dňa 06. augusta 1998 a v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca. Teda podľa názoru ústavného súdu spory o takéto nároky nie sú právne zložité a existuje k nim aj stabilizovaná judikatúra všeobecných súdov. Vychádzajúc z doterajšieho priebehu napadnutého konania nie sú tu ani žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o mimoriadnej faktickej zložitosti veci, hoci medzi účastníkmi prebiehajú na tomto všeobecnom súde súčasne aj iné spory.

V tomto smere sťažovateľ poukazuje, že pokiaľ ide o neplatnosť leasingovej zmluvy uzavretej dňa 06. augusta 1998 tento prípad je potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich tzv. nepomenované - inominátne zmluvy(...)

Ad. 2) Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania pred okresným súdom, treba konštatovať, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu tento podal z dôvodu nečinnosti všeobecného súdu sťažnosť na zbytočné priesťahy v konaní predsedovi okresného súdu (čiže využil účinný právny prostriedok nápravy na urýchlenie konania) podľa osobitných právnych predpisov, lebo vedel, že súd je nečinný. Počas tejto doby (aj úplnej nečinnosti okresného súdu) sťažovateľ prejavil primerane navonok svoju nespokojnosť s jeho postupom. Teda sťažovateľ postupoval podľa zásady vigilantibus iura (každý nech si stráži svoje práva). Preto je potrebné tieto skutočnosti zohľadniť najmä pri určení sumy finančného zadosťučinenia, nakoľko sťažnosť podaná sťažovateľom v tejto veci predsedovi Okresného súdu Bratislava I. bola vyhodnotená ako dôvodná.

Ad. 3) Pokiaľ ide o tretie kritérium, podľa ktorého ústavný súd má zisťovať, či došlo k zbytočným priesťahom v označenom konaní, je postup samotného okresného súdu. Ústavný súd ustálil vo všeobecnosti, že trvanie napadnutého konania (viac ako 9 a pol roka rokov) – v danom prípade je to viac ako 11 a pol roka rokov - čo je už samo osebe celkom

jednoznačne neprimerané. Ústavný súd vo všeobecnosti ustálil, že konanie, ktoré trvá tak neobyčajne dlho, ako je to v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05, II. ÚS 3/09). Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu treba brať zreteľ najmä na bezdôvodné a nezákonné viacnásobné prerozdeľovanie spisov v oddelení 29 Cb tohto súdu. (...)

b) Právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...)»

V súvislosti s tvrdeným porušením uvedených základných práv sťažovateľ poukázal (citoval časti, resp. právne vety) na rozhodnutia ústavného súdu I. ÚS 73/97, III. ÚS 101/08, I. ÚS 177/08, pričom dospel k záveru, že:

„V danej veci bolo porušené(...)

- právo sťažovateľa, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a čl. 48 ods. 2 Ústavy(...)“.

Sťažovateľ požaduje priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 35 000 €, pričom túto svoju žiadosť odôvodňuje takto: „Považujem (sťažovateľ) za primerané, aby mi v tejto veci bolo priznané finančné zadostučinenie. Domnievam sa, že doba ktorá uplynula od podania návrhu až doposiaľ, ktorá doba trvá viac ako 11 rokov a 8 mesiacov, je neprimerane dlhá a ničím neospravedliteľná. Viac než 11 rokov žijem (sťažovateľ) v stave právnej neistoty a pocit márnosti mojej snahy dovolať sa spravodlivosti je už v súčasnosti nevyvrátiteľný. (...)

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu v konaní vo veci sp. zn. 29 Cb 258/2001, berúc do úvahy, že sťažovateľ sa o predĺženie tejto doby zásadne nepričinil, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti a povahu prípadu vrátane pozície sťažovateľa sprevádzanej pocitom neistoty, ako aj tým, že sťažovateľovi vzniká nekonaním súdu majetková ujma a vzhľadom na naplnenie princípu spravodlivosti sťažovateľ považuje priznanie sumy 35.000,- Eur za primerané finančné zadostučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. (...)

Tým, že došlo k závažnému zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces sťažovateľovi bolo znemožnené efektívne chrániť a uplatňovať svoje právne nároky a pritom už viac ako 12 rokov nemôže skončiť svoju súdnu kauzu, ktorá v konečnom dôsledku je priehľadná a jasná, no napriek tomu sťažovateľovi tento stav neustále spôsobuje ujmu.
(...)

S ohľadom na uvedené si sťažovateľ uplatňuje primerané zadosťučinenie za porušenie práva na spravodlivý proces a za porušenie práva na súdne konanie bez zbytočných prieťahov vo výške 35.000,- EUR(...) čo treba považovať za náhradu jeho celkovej ujmy ohľadom predmetného sporu vo vzťahu k odporcovi, ale považuje za významné z pohľadu verejného záujmu si ju aspoň v tejto miere uplatniť.“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo J. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy(...) a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...) postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 258/2001 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I. prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 258/2001 konal bez zbytočných prieťahov.

3. J. T. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 35.000.- Eur(...), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I. povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I. je povinný uhradiť trovy konania J. T. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet advokáta JUDr. Bernard Medára(...)“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 3932/2013 zo 4. februára 2014 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 26. februára 2014.

2.1 Predsedníčka okresného súdu popísala chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodala tieto relevantné skutočnosti:

«(...) musím konštatovať, že konanie v namietanej veci sp. zn. 29Cb/258/20011 (správne má byť 29 Cb 258/2001, pozn.) je poznačené zbytočnými prietahmi v konaní spôsobenými nečinnosťou súdu, a to v obdobiach odo dňa 15. 04. 2003 do 21. 02. 2005, odo dňa 05. 09. 2005 do dňa 04. 01. 2008, odo dňa 05. 05. 2008 do dňa 03. 02. 2010, odo dňa 02. 03. 2010 do dňa 28. 02. 2011. V obdobiach, kedy sa vec nachádzala na Krajskom súde v Bratislave ako odvolacom súde, som postup súdu neskúmala, nakoľko mi uvedené ako predsedníčke Okresného súdu Bratislava I neprináleží.

Šetrením som zistila, že k vyššie uvedenej nečinnosti súdu došlo z dôvodu zmien v Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I, v dôsledku ktorých došlo k opakovaným prerozdeleniam spisov v súdnom oddelení „29Cb“. Opakované zmeny zákonných sudcov, ktorým bola namietaná vec pridelená a nadmerná zaťaženosť ich súdnych oddelení, neumožnili bezprietahový postup súdu vo veci.

Subjektívne zavinenie spomenutých prietahov v konaní zákonnými sudcami, ako ani iné prekážky postupu súdu vo veci zistené neboli.

Považujem však za potrebné poukázať na potrebu vykonania rozsiahlejšieho dokazovania vo veci, ako aj potrebu vykonania viacerých procesných rozhodnutí, pre ktoré sa samotné konanie vo veci časovo predĺžilo. V neposlednom rade je potrebné poukázať na nezaplatenie súdneho poplatku za žalobu, ako aj žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania, ktoré rovnako prispeli k predĺženiu konania vo veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností si dovoľujem Ústavný súd Slovenskej republiky požiadať, aby v prípade, ak dospeje k záveru, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov bolo porušené, vzal do úvahy, že zákonní sudcovia, ktorým bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, svojím konaním vznik vyššie spomenutých prietahov nezavinili. Zároveň si dovoľujem Ústavný súd Slovenskej republiky požiadať, aby pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy dôvody, pre ktoré k vzniku spomenutých prietahov došlo, a aby sťažovateľovi nepriznal finančné zadosťučinenie v plnej výške.

Na záver oznamujem, že netrvám na ústnom prejednaní prijatej sťažnosti a súhlasím s tým, aby podľa ust. § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho

pojednávania o prijatej sťažnosti, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.»

2.2 Právny zástupca sťažovateľa v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedníčky okresného súdu zaujal toto stanovisko:

„(...) sťažovateľ(...) netrvá na tom, aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie. (...)

Súčasne k vyjadreniu Okresného súdu Bratislava I(...) podávame toto stanovisko:

1/ Podľa názoru sťažovateľa s poukazom na procesný postup z hľadiska jeho časovej plynulosti konanie v namietanej veci sp. zn. 29 Cb 258/2001 je poznačené zbytočnými prieťahmi v konaní spôsobenými nečinnosťou súdu nielen v tých obdobiach ako je to uvedené v predmetnom vyjadrení zo 04. 02. 2014 (14. 02. 2014), ale aj v týchto obdobiach - nasledovne:

Od 08. 09. 2001 do 10. 09. 2002, ďalej od 15. 04. 2003 do 21. 02. 2005, ďalej od 22. 02. 2005 do 05. 09. 2005 a od 05. 09. 2005 do 04. 01. 2008, ďalej odo dňa 05. 05. 2008 do dňa 03. 02. 2010 a odo dňa 02. 03. 2010 do dňa 28. 02. 2011.

2/ Ďalej konanie v namietanej veci sp. zn. 29 Cb 258/2001 je poznačené zbytočnými prieťahmi v konaní spôsobenými nečinnosťou súdu, resp. nesprávnym postupom súdu prvého stupňa nielen v tých obdobiach ako je to uvedené v predmetnom vyjadrení zo 04. 02. 2014 (14. 02. 2014) - ale aj v týchto obdobiach - nasledovne:

Od 01. 07. 2011 do 02. 04. 2012, ďalej od 05. 11. 2012 do 02. 04. 2013

3/ Pokiaľ v predmetnom vyjadrení sp. zn. Spr. 3932/2013 zo dňa 03. 02. 2014 (13. 02. 2014) Okresný súd Bratislava I. poukazuje na zložitosť veci, resp. na potrebu rozsiahlejšieho dokazovania vo veci - tak sťažovateľ zdôrazňuje, že doposiaľ Okresný súd Bratislava I. v tejto veci sp. zn. 29 Cb 258/2001 žiadne dokazovanie nevykonal. Pritom ide o jednoduchú vec v ktorej už malo byť dávno rozhodnuté a v tomto smere je aj bohatá judikatúra. O to viac, že sťažovateľ viedol s odporcom, resp. odporcami označenými v tejto veci 29 Cb 258/2001 ďalšie separátne vzájomné spory či už na strane žalobcu, alebo žalovaného a rozhodnutie v tejto veci 29 Cb 258/2001 vlastne tvorilo a naďalej tvorí prejudiciálnu otázku pre rozhodnutie v týchto ďalších sporoch. (...)

Pokiaľ v predmetnom vyjadrení sp. zn. Spr. 3932/2013 zo dňa 03. 02. 2014 (13. 02. 2014) Okresný súd Bratislava I. poukazuje na potrebu viacerých procesných rozhodnutí, pre ktoré sa samotné konanie vo veci časovo predĺžilo - tak sťažovateľ zvyrazňuje, že procesné rozhodnutia v tejto veci sú tak jednoduché a bezproblémové, že nemajú žiadny vplyv na časové predĺženie tohto konania, pravda ak toto nie je zámenkou na prietahy. Ved' už len výzva na zaplatenie súdneho poplatku prišla sťažovateľovi zo súdu viac ako po roku.

Preto navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky spravodlivo vec posúdil a priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, ktoré navrhol sťažovateľ -lebo podľa jeho názoru zodpovedá zisteným prietahom v tomto konaní a tomu, že nejde o zložitú a komplikovanú právnu vec, ako aj tomu, že sťažovateľ nerozhodnutím tejto veci nemal potrebný právny argument na bránenie svojho práva v separátne prebiehajúcich súdnych sporoch vyššie uvedených v ktorých bol sťažovateľ neúspešný - práve preto že táto vec nebola právoplatne rozhodnutá. (...)

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci vo namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 29 Cb 258/2001:

Dňa 6. augusta 2001 sťažovateľ doručil okresnému súdu telefaxom a 8. augusta 2001 poštovou prepravou, žalobný návrh proti Tatra-Leasing, s. r. o., Bratislava (ďalej len „žalovaný 1“), „o určenie, že právny úkon – Leasingová zmluva č. 103435 zo dňa 06. 08. 1998 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná z dôvodu absolútnej

i relatívnej neplatnosti“. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. NCb 110/01 a neskôr bola prevedená do registra „Cb“ pod sp. zn. 29 Cb 258/2001.

Dňa 10. septembra 2001 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu a žalovaného 1, aby sa vyjadril k podanému návrhu.

Dňa 14. októbra 2001 sťažovateľ požiadal súd o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 4. decembra 2002 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 258/2001-47 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 7. januára 2003 sťažovateľ podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie.

Dňa 28. januára 2003 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa.

Dňa 27. februára 2003 krajský súd uznesením č. k. 14 Cob 17/03-54 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 29 Cb 258/2001-47.

Dňa 15. apríla 2003 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 16. októbra 2003 sa žalovaný 1 písomne vyjadril k návrhu.

Dňa 21. februára 2005 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 258/2001-57 konanie zastavil.

Dňa 10. marca 2005 sťažovateľ podal proti uzneseniu o zastavení konania odvolanie.

Dňa 19. mája 2005 bolo uznesením č. k. 29 Cb 258/2001-85 rozhodnutie súdu o zastavení konania zrušené.

Dňa 24. augusta 2005 súd opätovne vyzval žalovaného 1, aby sa vyjadril k žalobnému návrhu.

Dňa 5. septembra 2005 žalovaný 1 zaujal stanovisko k návrhu.

Dňa 8. septembra 2005 súd uznesením č. k. 29 Cb 258/2001-94 vrátil sťažovateľovi zaplatený súdny poplatok, pretože zistil, že bol zaplatený dvakrát.

Dňa 21. februára 2006 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 22. máj 2006.

Dňa 28. apríla 2006 sťažovateľ zaujal stanovisko k vyjadreniu žalovaného 1.

Dňa 18. mája 2006 žalovaný 1 sa vyjadril k ostatnému podaniu sťažovateľa.

Dňa 19. mája 2006 právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní zo zdravotných dôvodov.

Dňa 22. mája 2006 bolo pojednávanie odročené na 23. október 2006.

Dňa 25. septembra 2006 boli účastníci konania upovedomení o odročení nariadeného pojednávania na neurčito z dôvodu „stáže zákonného sudcu na ústrednom orgáne správy súdov“.

Dňa 8. marca 2007 sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na zabezpečenie dôkazov.

Dňa 4. januára 2008 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 31. január 2008. Súd zároveň zaslal na vzájomné vyjadrenie účastníkom konania ich ostatné podania.

Dňa 28. januára 2008 sťažovateľ založil do spisu podanie o spresnení „petitu návrhu“ svojej pôvodnej žaloby, ako aj „rozšírenie žaloby na ďalších účastníkov“.

Dňa 31. januára 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito na účely „rozhodnutia o pripustení zmeny petitu žaloby, ako aj rozhodnutia o rozšírení okruhu účastníkov na strane žalovaného, resp. o zabezpečení dôkazov“.

Dňa 1. apríla 2008 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 258/2001-184 pripustil do konania Motor-Car Wiesenthal & Co spol. s r. o., Bratislava (ďalej len „žalovaný 2“), a Motor-Car Bratislava, spol. s r. o., Bratislava (ďalej len „žalovaný 3“).

Dňa 5. mája 2008 súd vyzval žalovaného 1 a 2, ako aj Colný úrad v Bratislave (ďalej aj „colný úrad“) „o vydanie listinného dôkazu“.

Dňa 29. mája 2008 colný úrad reagoval na výzvu súdu.

Dňa 3. februára 2010 súd vyzval sťažovateľa na doplatenie súdneho poplatku.

Dňa 2. marca 2010 sťažovateľ doplatil súdny poplatok v zmysle výzvy súdu.

Dňa 28. februára 2011 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 13. apríl 2011.

Dňa 13. apríla 2011 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 8. jún 2011.

Dňa 29. apríla 2011 bolo súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „Nový návrh na doplnenie návrhu žalobcu“ a sťažovateľ v rovnaký deň vzniesol „námietku predpojatosti konajúcej sudkyne JUDr. A. H.“.

Dňa 2. mája 2011 bolo súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „Stanovisko žalobcu k záverom pojednávania“.

Dňa 12. mája 2011 bolo účastníkom konania oznámené zrušenie nariadeného pojednávania kvôli námietkam predpojatosti sťažovateľa.

Dňa 24. mája 2011 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 258/2001-327 vyzval sťažovateľa, aby zaplatil súdny poplatok za „námietku zaujatosti“.

Dňa 23. júna 2011 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol „o námietke zaujatosti konajúceho sudcu“.

Dňa 1. júla 2011 krajský súd vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia, pretože vyjadrenie „konajúcej sudkyne k vznesenej námietke zaujatosti je všeobecné a týka sa len subjektívneho hľadiska sudcu“.

Dňa 15. novembra 2011 bol spis znovu predložený krajskému súdu s doplnením vyjadrenia zákonnej sudkyne, aby rozhodol „o námietke zaujatosti konajúceho sudcu“.

Dňa 18. januára 2012 krajský súd opätovne vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia z dôvodu, že „navrhovateľ sa vo svojom podaní doručenom súdu 29. 4. 2011 domáha okrem námietky zaujatosti i opravy zápisnice z pojednávania zo dňa 13. 4. 2011“.

Dňa 20. februára 2012 bol spis opakovane predložený krajskému súdu, aby rozhodol o námietke zaujatosti.

Dňa 6. marca 2012 krajský súd opätovne vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia z dôvodu, že okresný súd naďalej „nerozhodol o oprave zápisnice“ a „je nevyhnutné, aby sa prejednávajúca sudkyňa k skutočnostiam uvádzaným žalobcom v námietke zaujatosti podrobne vyjadrila“.

Dňa 2. apríla 2012 súd vyzval sťažovateľa na objasnenie jeho návrhu na opravu zápisnice.

Dňa 17. apríla 2012 sťažovateľ reagoval na uvedenú výzvu súdu.

Dňa 23. apríla 2012 súd vyzval žalovaných na vyjadrenie k návrhu sťažovateľa na opravu zápisnice.

Dňa 27. augusta 2012 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 258/2001-352 zamietol návrh sťažovateľa na opravu zápisnice.

Dňa 18. októbra 2012 krajský súd uznesením č. k. 3 Ncb 30/2012-354 nevyhlásil sudkyňu JUDr. A. H. z prerokovania a rozhodovania danej veci.

Dňa 5. novembra 2012 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 22. januára 2013 sťažovateľ navrhol vykonanie dôkazu výsluchom znalca, ktorý vyhotovil vo veci znalecký posudok.

Dňa 2. apríla 2013 súd vyzval žalovaných, ako aj Colný úrad v Bratislave, Colný úrad, pobočka Bratislava-Žabí Majer, na predloženie písomností na účely zabezpečenia dôkazov.

Dňa 9. mája 2013 Colný úrad v Bratislave reagoval na výzvu okresného súdu.

Dňa 21. októbra 2013 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 27. január 2014.

Dňa 9. decembra 2013 sťažovateľ opakovane navrhol vykonanie dôkazu výsluchom znalca, ktorý vyhotovil vo veci znalecký posudok.

Dňa 10. januára 2014 navrhnutý svedok ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní. V rovnaký deň aj sťažovateľ a jeho právny zástupca ospravedlnili svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní.

Dňa 27. januára 2014 bolo pojednávanie odročené na neurčito.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 258/2001 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania (ako na to bude poukázané v bode III/3 tohto rozhodnutia) nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ústavný súd už posudzoval zložitosť predmetnej veci, pričom vo svojom náleze č. k. III. ÚS 69/2011-25 nekonštatoval, že by napadnutá vec bola fakticky alebo právne zložitá.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľ využil možnosti podľa Občianskeho súdneho poriadku (rozšírenie návrhu o ďalších účastníkov, námietka predpojatosti), využitie možností daných účastníkom konania procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie ich práva spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01). Využitím práv podľa Občianskeho súdneho poriadku teda sťažovateľ neprispel svojím správaním k zbytočným priet'ahom v konaní, avšak musel si byť vedomí toho, že tým prirodzene dochádza k oddialeniu rozhodnutia v jeho veci.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a predovšetkým poukazuje na to, že občianske súdne konanie, ktoré bez meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa trvá tak dlho, ako to je v danej veci, teda viac ako 13 rokov, možno už len na základe posúdenia tohto neprimeraného obdobia považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (m. m. I. ÚS 66/03).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Ústavný súd ďalej konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov opakovane dlhodobo, ale aj krátkodobo nečinný od 14. októbra 2001 do 4. decembra 2002 (štrnásť mesiacov), od 15. apríla 2003 do 21. februára 2005 (dvadsaťdva mesiacov), od 25. septembra 2006 do 4. januára 2008 (šestnásť mesiacov), od 29. mája 2008 do 3. februára 2010 (dvadsať mesiacov), od 2. marca 2010 do 28. februára 2011 (dvanásť mesiacov) a od 5. novembra 2012 do 2. apríla 2013

(päť mesiacov). Okrem uvedeného postup okresného súdu v období od 24. mája 2011 do 2. apríla 2012 (desať mesiacov) možno považovať za neefektívny, keď krajský súd opakovane musel vrátiť spis okresnému súdu bez rozhodnutia. Okresný súd teda viac ako 8 rokov vo veci nevykonával úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priesťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.

Na nadmernú „zaťaženosť(...) súdnych oddelení“, ktoré podľa predsedníčky súdu „neumožnili bezpriesťahový postup súdu vo veci“, nebolo možné prihliadať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priesťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných priesťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nebolo možné prihliadnuť ani na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu, podľa ktorého v danom prípade nešlo o „subjektívne zavinenie“ zákonných sudcov.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označených práv tiež navrhol, aby ústavný súd svojím rozhodnutím prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov. Vzhľadom na to, že ústavný súd už vo svojom rozhodnutí č. k. III. ÚS 69/2011-25 prikázal okresnému súdu konať vo veci sp. zn. 29 Cb 258/2001 bez zbytočných prietáhov, neprichádzalo už do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 96/06, IV. ÚS 99/07 II. ÚS 324/2013), preto o uvedenom návrhu sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 35 000 €, najmä s odôvodnením, že *„viac než 11 rokov žijem(...) v stave právnej neistoty a pocit márnosti mojej snahy dovolať sa spravodlivosti je už v súčasnosti nevyvrátiteľný“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa považuje za primerané v sume 5 000 €. Ústavný súd pritom prihliadol najmä na neobyčajne dlhé trvanie napadnutého konania na skutočnosť, že v konaní č. k. III. ÚS 69/2011-25 už prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov. Ústavnému súdu tiež neušlo pozornosti, že už vo vzťahu k inému účastníkovi napadnutého konania bolo vyslovené porušenie označených základných práv, napriek tomu dodnes nedošlo k právoplatnému skončeniu danej veci, ba naopak, aj po uvedenom rozhodnutí

ústavného súdu došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom. Podľa názoru ústavného súdu nemožno pripustiť, aby sa takým spôsobom, aký bol zistený v tejto veci, nerešpektovali a porušovali základné práva účastníkov konania pred všeobecným súdom. Takýto prístup všeobecných súdov k rozhodnutiam ústavného súdu a k odstraňovaniu príčin vedúcich k záverom o porušovaní základných práv účastníkov je neakceptovateľný, pretože ohrozuje dôveru občanov k princípom právneho štátu (m. m. III. ÚS 158/07, II. ÚS 324/2013).

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 a v bode 4.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti z 25. apríla 2013 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 26. februára 2014). Za dva úkony vykonané v roku 2013 patrí odmena v sume dvakrát po 130,16 € a režijný paušál dvakrát po 7,81 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2014 prislúcha odmena v sume 134 € spolu s režijným paušálom 8,04 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkovú sumu 417,98 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014